

Светлина

Вестник за информация, култура и народно стопанство.

ДУПНИЦА, 27 август 1921 год.

ИЗЛИЗА ВСЕКА СЪБОТА

Урежда се от редакционен комитет при сътрудничеството на обществени дейци и др.

Ръкописи не се връщат. Адрес: г. СВЕТЛИНА.

БРОЙ

БРОЙ

обявления се плаща: на 1 стр. 80 ст. кв. см. на останалите по 60 ст. на учреждения по 60 ст. дума. 1 брой 50 ст.

Абонамент за година 30 лв. за 6 м-ци 15 лв. 3 м-ци 8 лева

Г-ца Марика Николова
УЧИТЕЛКА

Г-н Андон Григоров
СТУДЕНТ
Сгодени Август 1921 год.

Дупница.

Кюстендил.

Г-ца Анка Я. Страшикова

Г-н Архитект Н. Янакиев

СГОДЕНИ.

Г-ца Нонка Петрова

Г-н Кирил Янков

Сгодени 22 Август 1921 год. София

с. Златица.

Фере.

УЧИТЕЛИ!

Учебници, тетради, моливи, мастила, блокчета, пасти, тибишири, плочи, калем и др.; разни канцеларски материяли и училищни пособия голем избор и на цени конкурентни ще намерите в КНИЖАРНИЦАТА на

Братя Н. Лазаркови Дупница.

При по-голема покупка ще имате значителна отстъпка за бедните ученици.

ДУПНИШКА ТЪРГОВСКА БАНКА.

Покана

Дупнишката Търговска Банка поканва Г. г. Акционерите си, да се яват в управлението на Банката в най-къс срок, за да си получат остатъка от внесените от тях суми срещу акциите си.

При получаване сумите от касиера на Банката, Г. г. акционерите повръщат издадените им временни разписки, без преставянето на които, остатъците не могат да се получават.

гр. Дупница, 19 август 1921 год.

От ликвидаторите.

РИГО ЛЕТО

Страшните дни.

Целото село беше на крак. Мъже, жени и деца пълнеха мегдана в сред селото до черквата и на групи загрижено разговаряха. Тук-там личеха доста стари хора, които при друго време не биха излезли от къщи, вследствие старостта. Всички очакваха какво ще решат първенците на селото, понеже ориентирите се беха завърнали от обиколката, които обсъждаха събрани в черковната сграда, какво да правят при това бедствие. Минутата бе час, а часа — тежък изминат ден в напрегнато очакване. На всеки погледите беха отиравени към вратите на черковната сграда. Най-сетне те се отвориха. Излезе пръв пола след него учителя, последвани от другите селени.

За миг всичко утихна. Бабиците въпреки, че не чуеха и те нададоха ухо дано чуят ония прокобни думи, които ще утешат техните изнемошени вече сърдца, защото предчувстваха, че при едно изселване на друго место, или ще бъдат оставени или пак по пътя ще умрат.

Пола, който имаше около 60—65 години с побелели коси и брада се качи на големия камък сред мегдана и с вълнующ глас каза:

„Чеда на Христа! Бог е милостив. В тия тежки дни за нас той ще ни помогне с неговата невидима десница. Той нема да ни остави гладни да умрем.

Затова ний решихме да вървим там, гдето има повече хлеб. Има милостиви хора, които ще ни приберат. Всички довечера да вземат с себе си каквото може и да се съберат пак тук за да тръгнем вкупом. Бог е с нас и той ще ни помогне“.

С последните думи из гърдите на пола се изтръгна тежка въздишка. И той слезе от камъка. Всички изтръгнаха. На всеки се сви сърдцето от болка. Писъци от жени и деца огласиха мегдана. След малко мегдана беше пуст, всеки бързаше да върви дома да прибере каквото може и да бъде готов на уреченото време, което беше толкова късо. Като секаш и добитъка, който бе останал, предчувствуваше и гласовете раздираха селото и допльняха ония майчини писъци, които непреставаха.

Наташа беше вдовица с две малки деца. Едното Сашо 7 годишно момченце русо-косо с сини очички и другото Ося на 9 месеца. Преди 5 месеца тя овдеше Сжобщица и, че мъж й Андрей Петрович, който служеше в червената армия в едно стражение с контра-революционери е паднал убит. Тя с голем труд работейки чужда полска работа изкарваше прехраната.

Веста, че селените са решили тая нощ да напуснат селото падна като гръм върху нея. Тя дълго стоя в сред двора замислена, чудейки се какво да прави. Най-сетне един лъч от надежда пролича в нея, че сестра й която е женена в едно друго село — в друга съседна губерния, доста заможна ще я прибере при себе си. Избравия път

на селените водеше нататък.

Тя влезе в стаята. Чудеше се какво да вземе с себе си, тъй като никакъв добитък немаше. Събра от сжиджа последното брашно в един малък чувал и с голема молба принуди, едни свои роднини, които имаха кола да го вземат при себе си. Вае дръжки на децата и като хвърли един прощален поглед на всичко, което оставаше тя се разплака.

Силна болка сви нейното сърдце. В тия бедствени дни, дни на големи сградания и лишения тя немаше опора — немаше помощ. Сжпружеската загуба тя почувствува най-много сега, неговата помощ й бе нужна. Но уви!... тя сега самичка трябва да понесе тия ужасни сградания.

Малката Ося заплака. Тя седна в двора да я вакърми. Сашо който винаги беше весел, като виде, че майка му плаче, приближи се и тихо я попита: Майко, защо плачеш?

Тя хвана Сашо за ръката приближи го до себе си и като го погали по косичката му отговори: — Плача за татко ти Сашко, който е много далече... Ний сега ще идем при него...

Последните думи зарадваха детето. В него се появи големо желание да види по-скоро татко си.

— Кога ще идем майко? запита наивно Сашо.

— Сега дете... В гърдите й се събра нещо и тя не можа да дозкаже.

Сашо припадна из двора радостен, че ще иде при татко и скоро ще го види.

(Следва).

Я. ДЕЛЕВА.

Предназначението на Българската жена

Тайната на истинската цивилизация се състои в влиянието на добрите майки.

Емерсон.

Задачата и ролята, която днес и всекога е заемала жената в кръга на семейното огнище — домашният строй е едно от най-великите, трудно но истинско благородно предназначение.

Достатъчно е да хвърлим един проникателен, психологичен поглед в същността на поотделно всеко семейство, за да се уверим и напълно убедим в същественото — до колко силна, могъща и здрава ръка трябва да бъде ръководителът на делата, редът и развитието на тихия кът в домашното светилище и искрено да промълвим „там, само там“ е местото на всека съзнателна, дълбоко проникната от светостта на предназначението си майка, домакиня — жена.“

Кой би заменил майчината ласка, майчини милувки, съвет или наказание? Кой друг освен майката, истинската домакиня по-съзнателно, по-непринудено, естетически би запазил интересите и редът на семейните закони създадени от нея и върховният вожд мъжът? Кой друг, освен нея би обезпечил настоящето, за да продължи и вековечи смисла на семейното щастие в унисон желанията мислите на своят другар съпруг?

Да, колко тежка, всестранна, но тъй забавително интересна е дейността на жената в нейната природа, естествена проява.

Не отричам, не отхвърлям способностите, висотата на нейните познания и стремежите към тях в урочен с тези на мъжа, но силно негодувам и не възприемам желанието й за пълно еманципиране. Достатъчно права власт и борби има в битът на вътрешния строй на домашния живот.

Напълно обществената жена не може никога да бъде истинска майка и съзнателна домакиня, двойка не може да бъде нейното рол. Непростително, пагубно е впускането на всека жена в бурите, емоциите на обществения строй, като игнорира своето предназначение само за каприз или амбиция. Но, когато мрачна сенка на тежък живот от немилостива съдба падне върху плещите ѝ, когато останала сама господар и изпълнителка на външни и вътрешни задължения — тогава безпорно, оправдателен е нейният пост на обществено некое стъпало.

Да бъде подготвена за всека евентуалност, неприятна, но възможна изменливост на събитията „да бъде въоръжена с познания необходими за собствено препитание — това се изисква от всека девица, готвяща се да стъпи на семейното поприще. Обаче, да се търси своето предопределение далеч от семейството, извън него в хармония обществения пост и дълг на мъжът — това е напразно самооблащение, непълно разбиране същественият вид и ред на нещата.

И нека всека българска жена бъде дълбоко проникната от съзнанието за ревностно изпълнение на нейният свещен и велик дълг, нека тя, съзнателната българка опознае и обожават смисла на истинския нейн девиз — че само там, в тихият кът на семейството, в сред поле на обширна деятелност, високи добродетели и достойни самопожертвования само там е предназначението на всека жена.

Детска количка малко употребявана, луксозна с гумени колела се продава на износ на цена. Споразумение: Редакцията.

Плтищата из нашите лозя.

Може да се запитаме, защо нашите лозя, като сж давали такива добри приходи по-рано не ги възобновяват сега по-бързо, както бързо се възобновяват другаде в Бжгария? — Главните причини и пречки аз мисля да са следните: I. Тютонът можа да замести лозата по приход; II. Засаждането на лозята с емерикански пржчки изисква по-голем капитал; III. Нема достатъчен местен лозов материал за засаждане американски лозя; IV. Липса на удобни плтища из лозята.

На пръв поглед изглеждат пжрвите три причини за много важни, а последните за много маловажни; но ако размислим ще видим че пжрвите три причини могат да се преодолеят частно от повечето да не кажа от всички лозари, а последната не може да се преодолее по огделно от никого.

— Ако се засади известно количество земя с американски лози и се употреби за тех същото количество работа, която се употребява за тютона, ще се получи най-малко пет пжти-повече приход. А до колко в друго отношение обработването на тютона може да се сравни с обработването на лозата, може да се разгледа в друга статия. — Относно до капиталата, който се изисква за засаждането на едно лозе с американски пржчки, може да се намали до минимум от тези, които имат домашни сили за стремени и тези които се заемат да си произведат сами лозовите пржчки, което е лесно за усвояване. Третата пречка бързо се премахва, защото се увеличават лозовите разсадници, а и много земеделци ще се заемат сами да си произведат лозови пржчки. Но четвъртата пречка — лошите плтища — никой по отделно не може да я премахне — никой не може сам да си направи белия път до лозето си. А знаем какви са лоши плтищата ни до всички лозя. Всеки си спомня през време на предишните гроздобери, колко товари с грозде се разсипаха, колко коли са се разтрошвали из непроходимите плтища из лозята, особено когато гроздобера се погоди в кишаво време. А сегашните лозя изискват много по удобни плтища отколкото предишните. — Ето защо аз се заех да укажа на големата важност на плтищата из нашите лозя и на необходимостта по бързо да се прекарат тези плтища.

Редко градове има, които да са тъй разположени в сред местност която е най-пригодна за лозя, както е нашия град